



ST·OLAV

K A T O L S K T I D S S K R I F T

• F O R R E L I G I O N O G K U L T U R •



70. ÅRGANG

9. AUGUST 1958

A V I N N H O L D E T :
GUDS INDRE LIV - VARSLET OM VÅR EGEN OPPSTANDELSE
- BLIKK PÅ TIDEN - AKUSTIKK. DIKT - HJEMLIGE NYHETER -
MENIGHETEN I MOSKVA - EGOISTEN - UTENLANDSNYTT
NESTE NUMMER KOMMER 23. AUGUST 1958.

NR
15

ST. OLAV

kan fåes i Oslo, foruten i bladets ekspedisjon, hos: Narvesens Kiosk-kompani (Stortingsgt. 2), Cammermeyers Boghandel (Karl Johansgt. 41), Concentra (Akersgt. 61). - Løssalg kr. 0.75.

BARNAS BØNNEBOK

Annen utgave utkommer i slutten av august måned. Nærmere opplysninger vil bli gitt i neste nummer av «St. Olav».

St. Josephs Institutt, Oslo.

EYSTEIN FORLAG A/S

Generalforsamling avholdes tirsdag 26. august 1958 kl. 19, på forlagets kontor, Akersveien 5, Oslo.

R.I.P.

Til de troendes forbønn anbefales vår inderlig kjære mor, vår gode snille bestemor enkefru

JOSEPHINE HANSEN, som døde 28. juli, styrket med Kirkens hellige nådemidler og ble begravet 2. august 1958. Vår hjertelige takk for all kjærlig deltagelse.

Sr. Clèmence.
Elisabeth og Edd Falck-Hansen.
Eva og Kjell Kvilhaug.

VARMESTE TAKK

for all vennlig deltagelse ved min kjære fars sykdom og død — særlig for de manges forbønn i hans sykdomstid.

På familiens vegne
Ivar Hansteen Knudsen.

ET MØBLERT VÆRELSE

til leie, med eller uten pensjon. Eksp. anviser.



FYRINGSOLJE

brukes av

St. Olavs kirke
Bispegården
St. Josephs Institutt
Vor Frue Hosp. Nerveavd.
St. Dominikus kirke
Lunden Kloster
St. Elisabethsøstrenes Pleiehjem

Oslo

Sta. Katarinahjemmet
St. Pauls Kirke
Vår Frue Kirke
Marias Minde
St. Franciskusøstrenes Moderhus
Øyenklinikken
St. Josephs Hosp., Drammen
St. Torfinns Klinik, Hamar
St. Elisabeth Inst., Hammerfest
St. Theresia kirke, Hønefoss
St. Franciskus Hosp., Hønefoss
St. Magnus Kirke
St. Magnus presteg. } Lillestrøm
St. Olavs Kirke, } Trondheim
Bispegården }

Ved bestilling av olje:
Oslo 683466 - Service: 565690

FRANCISKUS-CENTRUM, BERGEN



V. Torvgt. 9 III
Tlf. 14 339

Katolsk opplysnings- og lesesentrum.

Åpent alle hverdager kl. 9.30—13, 17—21.
Lørdag kl. 9.30—13.

BØNNENS APOSTOLAT:

AUGUST: Erkjennelse av usannheten og faren i marxismen. — Sant kristenliv i Nigeria.

LITURGISK KALENDER

SØNDAG 10. AUGUST, 11. s. etter Pinse: Ep. I. Kor. 15, 1—10. Ev. Mark. 7, 31—37. Mandag: Ferialdag. Tirsdag: Klara, jomfru. Onsdag: Ferialdag. Torsdag: Vigilien til Marias opptagelse. Fredag: Marias opptagelse. Lørdag: Joakim, bekj.

SØNDAG 17. AUGUST, 12. s. etter Pinse: Ep. II. Kor. 3, 4—9. Ev. Luk. 10, 23—37. Mandag: Ferialdag. Tirsdag: Johannes Eudes, bekj. Onsdag: Bernard, abbed, kirkelærer. Torsdag: Johanna Franciska de Chantal, enke. Fredag: Marias rene hjerte. Lørdag: Filip Benitius, bekj.

SØNDAG 24. AUGUST, 13. s. etter Pinse: Apostelen Bartolomeus. Ep. I. Kor. 12, 27—31. Ev. Luk. 6, 12—19.

GUDSTJENESTER PÅ SØN- OG HELLIGDAGER I KATOLSKE KIRKER OG KAPELLER I NORGE

OSLO KATOLSKE BISPEDØMME:	Stille	Høy-
	messe	messe
OSLO: St. Olavs kirke, Akersveien 5. Biskopen og prestegården 425287. Sogneprestkontoret 414161	7.00 8.30 9.45 m. eng. pr.	11.00
St. Hallvarvs kirke, Fransiskanerne, Urtegt. 29, tlf. 680868	8.00 19.00	10.30
St. Dominikus kirke, Dominikanerne, Neubergrgt. 15, tlf. 442324	8.15 9.30 m. fr. pr.	11.00
Vår Frue Villas kapell, Montebello, Ullernchausséen 52, tlf. 558121	—	8.30
Grefsen kapell, Gladsvei 23, tlf. 380287	—	9.30
Lunden kapell, Trondheimsv. 309, tlf. 377868	—	9.00
ARENDAL: St. Franciskus kirke, Tyholmen, tlf. 2209	8.00	10.45
BERGEN: St. Pauls kirke, Christiesgt. 16, tlf. 15410	8.00 9.00	10.30
Vår Frue kirke, Helleveien	—	10.30
DRAMMEN: St. Laurentius kirke, Cappelensgt. 1, tlf. 832019	8.30	10.30
FREDRIKSTAD: St. Birgitta kirke, Kongensgt. 9, tlf. 1438	8.30	10.45
HALDEN: St. Peters kirke, Kristian V.s pl. 1, tlf. 1168	8.00	10.45
HAMAR: St. Torfinns kirke, Torvgaten 113, tlf. 23751	8.00	11.00
HAUGESUND: St. Josefs kirke, Haraldsgt. 21, tlf. 3195	8.30	11.00
HØNEFOSS: St. Theresia kirke, Vesterngt. 5, tlf. 266	8.00	10.30
KRISTIANSAND S.: St. Ansgar kirke, Kirkegaten 3, tlf. 4225 («Stella Maris»: ring Mandal 1145)	8.00	10.30
LILLEHAMMER: Mariakapell, Weidemannsgt. 3, tlf. 51650	—	10.00
LILLESTRØM: St. Magnus kirke, Romeriksgt. 1, tlf. 71 28 85	8.30	11.15
MOSS: St. Mikael's kapell, Ryggeveien 24	—	11.00
PORSGRUNN: Vår Frue kirke, Sverresgt. 26, tlf. 50793	7.45	10.30
STABEKK: Jesu Hjerter kapell, (Vedr. Eiksmarka ring Oslo 53 77 35)	8.40	10.40
STAVANGER: St. Svithun kirke, Dronningensgt. 8, tlf. 25534	8.00	10.30
SYLLING: St. Hallvarvs kapell, tlf. 849028 (Drammen)	—	—
TØNSBERG: St. Olavs kapell, Sandefjordgt. 1, tlf. 12238	8.00	10.45
TRONDHEIM APOSTOLISKE VIKARIAT:		
TRONDHEIM: St. Olavs kirke, Prinsensgt. 2a2. Biskopen og prestegr. tlf. 21214	8.30 19.00	11.00
St. Elisabeth Hospitals kapell, Ila, tlf. 20220	6.00	—
KRISTIANSUND N.: St. Eystein kirke, Flintegaten 5, tlf. 2779	8.00	11.00
MOLDE: St. Sanniva kirke, Parkveien 23, tlf. 1100	8.30	10.30
DET APOSTOLISKE VIKARIAT FOR NORD-NORGE:		
TROMSØ: Vår Frue kirke, Storgaten 94. Biskopen og prestgrd. tlf. 3604	8.15	10.30
St. Elisabeth hospital, Mellomveien 15, tlf. 63	6.20	—
BODØ: St. Eysteins kirke, Hernesveien 22, tlf. 21783	8.15	10.30
HAMMERFEST: St. Mikael's kirke, Strandgt., tlf. 1392	— 19.00	10.30
HARSTAD: St. Sanniva kirke, Skolegt. 4, tlf. 1205	8.00	10.30

ST. OLAV

KATOLSK TIDSSKRIFT FOR RELIGION OG KULTUR

Redaktør: dr. theol. Ivar Hansteen Knudsen

Redaksjon, ekspedisjon og forlag: Akersveien 5, Oslo

Kontortid: 9—16. Mandag og lørdag 9—13. - Tlf. 42 37 43

Boligtelefoner: Redaktøren 42 37 43. - Red.sekr. Kirsten Rydberg 60 86 37

Abonnement (direkte ell. gjennom postkontorene): Kr. 18 pr. år - Kr. 9 pr. ½ år. Utlandet kr. 22.

Annonser: 8 dager før utg.dagen (se nederst på omslagssiden). 24 nummer årlig. - Postgiro 159 86.

GUDS INDRE LIV

Måten vi taler til det enkelte menneske på, er meget forskjellig. Vi taler annerledes til et barn enn til en voksen, annerledes til et åndelig våkent menneske enn til et avstumpet, annerledes til en aktet mann enn til en som ikke regnes for noe. Hvert menneske har sin særegne art, og virkelig å tale med noen vil si å føle seg inne i denne spesielle art.

Men dermed er ikke alt sagt, for en slik forskjellighet i måten å forholde seg på, viser seg allerede overfor dyret. Den som er glad i dyr, vet at de har svært mangfoldige anlegg, og prøver å omgås dem etter deres særart. Men et menneske er noe mer enn blotte individuelle anlegg, det er en *person*. Hva den innebærer, lar seg vanskelig si i ord, enda vi klart opplever den i oss selv og andre. Den er menneskets innerste, — det midtpunkt som forener alle dets livsyttringer, utspringet som livsbevegelsene fremgår av og målet som de vender tilbake til, — den grunn jeg står på i meg selv, og det «selv» som jeg forsvarer meg ut fra — med ett ord, det er dette som menes så snart vi sier «Jeg». — Når jeg spør et menneske: «Hva for en er du?» svarer det ved å beskrive sitt yrke, sine livsomstendigheter, sin herkomst, sin karakter, — men når jeg spør: «Hvem er du?», svarer han «Jeg» og nevner sitt navn, som uttrykker det enestående ved dette jegvesen. Det som her sier «Jeg» og som ordet betegner, er Personen. Den er der stadig, for den er ansvarlig for hva mennesket er og gjør, men den kommer ikke alltid til syne, står ikke alltid aktivisert. Mangen gang slett ikke, mange ganger bare ufullkomment, alt ettersom noe bare skjer mekanisk eller driftsmessig. Mennesket blir også gjerne ut i det upersonlige, «det-aktige», for det å være person er ikke bare forutsetning, men også oppgave, ja en oppgave som stiller store fordringer. Således trer den særlig frem i den moralske avgjørelse, der mennesket skremmes opp av sin jevne vanetilværelse og står overfor spørsmålet om det vil lyde budet eller motstå det — en avgjørelse som det må ta ansvaret for. Dette å være person er også gave, og virkeliggjøres når en trer i et «jedu» forhold til en annen, føler ærefrykt for ham, eller gir ham sin troskap, eller vet seg ansvarlig overfor ham. Når således den ene fanger den annen i sitt blikk, åpnes det indre ansikt i dem begge, og personen trer frem.

Også Gud er en person. Men ikke slik som mennesket. Hvert menneske er bare «han», ene og alene; med Guds personlighetsliv er det annerledes. Når

vi leser evangeliene oppmerksomt og gir akt på den måte hvordan det guddommelige åpenbares i og omkring Kristus, hvordan han taler til Gud og omgås med ham, berøres vi av noe eiendommelig. For ham gis der bare en Gud, den levende og hellige som har skapt alt og er herre over alle ting. Men innenfor sitt livsområde avdekker dette gudsvesen likesom forskjellige ansikter. Således taler Jesus stadig på ny om «Faderen», står til ham i det inderligste og ubryteligste gjensidighetsforhold, adlyder ham gjennom den bitreste nød, som det kommer til uttrykk i ordet i Getsemane: Ikke som jeg vil, men som Du vil.

Men Jesus står i et annet forhold til denne Far enn enhver av oss. Han er hans sønn på en måte som intet menneske kan være det. Jesus har aldri når han talte til menneskene, underforstått seg selv blant dem i ordet «Fader vår». Heller ikke har han vendt seg til Faderen, sammen med dem i skapningenes «Vi», aldri har han bedt den bønn sammen med sine disipler som han lærte dem. Når han sier, at menneskene skal bli «Guds barn», betyr dette barneforhold noe vesentlig annet enn det som ligger i ordene: «Alt er gitt meg av min Far, og ingen vet hvem Sønnen er uten Faderen, og hvem Faderen er uten Sønnen og dem Sønnen vil åpenbare det for» (Luk. 10, 22). Kristus står nok i lydighetsforhold til Faderen, men ikke slik som skapningen adlyder Skaperen, — men hans lydighet er jevnbyrdig med Faderens befaling. Den er guddommelig som den. Foran Faderens ansikt løfter seg Sønnens like guddommelige ansikt.

Men et tredje åsyn, som er vanskeligere å gripe enn de to andre, kommer til syne når Jesus sier til sine disipler, at når han går bort da vil han «sende dem en annen talsmann», «som skal vitne om ham», «sannhetens ånd», som skal være «hos dem» og «lære dem alt og minne dem om alt som han har sagt dem». Det er han som da også er kommet ved pinsetid og har overtatt Kristi arv og Kirkens ledelse.

Det er en stor hemmelighet som her åpenbares for oss. Gud, hvis vesen og liv overstiger alt menneskelig, er også på en annen og overveldende måte, Person. Hvert menneske er bare, om vi må si det slik, en enkel person. Mennesket, det ene, uttaler sitt eget og eneste «Jeg». I Gud er det tre som taler. Trefoldig er det ansikt som avtegner seg i hans liv. Trefoldig er måten dette liv eier seg selv på. Når mennesket vil si «Du», må det gå til et annet menneske. Gud derimot finner den han vil si det til, i sitt eget liv. Mennesket trenger andre for å ha felleskap og er derfor avhengig på enhver måte, av foreldre, av søsken, av mann eller hustru, av barn, av venner, kamerater og kolleger, — Gud derimot, den ene og eneste — som lever ensom i sitt utilgjengelige herrevelde har dette samfunn i seg selv. Først dette utgjør den siste åpenbaring av det som ordene om «den levende» og «den rike» Gud innebærer.

Det nye Testamente gir oss to tydninger av denne hellige mangfoldighet i den ene Gud. Den ene går ut fra det forhold som mennesker av første og annen generasjon, altså foreldre og barn står i til hverandre, og sier: Gud er fruktbar. I ham fullbyrdes fødselens hemmelighet. Gud er fra evighet av Far — og i dette begrep er den jordiske faderlighet

VARSELET OM VÅR EGEN OPPSTANDELSE

Til Marias opptagelse — 15. august

Ved I.H.K.

Norske katolikker sto klart orientert om og godt forberedt på den dogmatiske utforming av Jesu Mors opptagelse i himmelen da den høytidelige erklæring kom i 1950. Etter-reformasjonens katolske kristne her hjemme har som en arv fra gammelt av beholdt et nøkternt syn på Gudsmorens enestående stilling til Sønnens frelsergjerning. Sigrid Undset sier i «Norske Helgener»: «Nordens kristning falt i en periode da Mariadyrkelsen skjedde under rolige former, sånn som våre eldste Mariastatuer uttrykker det: Guds mor sitter og viser fram for verden sitt barn som holder den skapte verden som et rikseple i sin hånd.» Kjernen i denne dyrkelsen har alltid vært: «Du fødte den som skapte deg — den som ikke himlene kan romme, har du båret i ditt liv.»

Til denne følelse av solid tradisjon omkring den utvalgte av alle kvinner — Skriftens ord om henne, den apostoliske overlevering, hennes plass i vår kristensaga, gjenspeilt i den norrøne litteratur og hymnologi og bildende kunst — kommer kunnskapene fra den stadig provoserte Maria-apologi siden himmeldronningens detronisering etter trosomveltningen. All århundrenes tankeløse fordreielse av Maria-dyrkelsens egentlige innebyrd har bidratt til å skjerpe våre katolikkers blikk for det som rettelig etter Guds

og moderlighet forbundet til en fullkommen enhet — og han er «Sønn» — og dette ord betyr atter «sønn og datter» — altså livets arving. — Som Far gir Gud Sønnen fylden av sitt eget liv og sin egen væren. Men denne går ikke bort, blir likesom ikke Gud for seg selv, men forblir i den levende enhet, vender i kjærlighet tilbake til Faderen, ligger ved Faderens bryst», som det heter i åpningen av Johannesevangeliet. Men dette at Sønnen eksisterer i full frihet uten at hans selvstendighet sønderriver den guddommelige enhet, — dette blir mulig ved en hellig maktstørrelse, som atter er en «Noen» og har et navn, «Den hellige Ånd». Han er den kjærlighet som forbinder Faderen og Sønnen.

Den andre tydningen går ut fra det åndelige liv, Johannes gir også den ved inngangen til sitt evangelium. Etter den er ikke Gud ubevisst om seg selv, men *kjenner* sitt vesens og sitt sinns uendelighet. Og han er ikke stum, men uttaler seg selv i et uttømmende, evig Ord. Så er Gud den talende og den uttalte. Men dette uttalte, Ordet, Logos, er like viktig som den talende, har vesen og liv. Det er ikke underveis til en annen, forat denne skal fornemme det, men — og nu må tanken ane noe som den ikke kan forstå! — Ordet blir på en måte selv til øre, vender tilbake og er likesom den talendes bevissthet

vilje tilkommer den hellige Jomfru. Den norske katolikk har lært å stå på vakt til to sider når det gjelder mariologien: Ikke å forledes av den sydlandske tendens til å trekke innstinkt fra en sterkt aksentuert *naturlig* mors-dyrkelse inn i det *overnaturlige* forholdet til Frelserens Mor — en kjensgjerning som for øvrig kaller både på bevakethet og overbærenhet også hos den offisielle Kirke. Men på den annen side lar en seg ikke affisere av det golde protestantiske forhold til den utvalgte Mor. Hun har, ikke minst, vært konvertittenes gave, fordi hennes bilde ved Sønnens side har hjulpet dem til dypere å forstå menneskevordelsens mysterium. Jomfru Maria er for dem kanskje mer enn for andre blitt mysteriet de har måttet trenge inn i for dypere å fatte selve troens gave. Ved sitt svar til Herrens engel: Det skje meg etter ditt ord! opptok jo Jomfruen Ordet i sitt skjød, og hennes tro på Guds allmakt ble den historiske forutsetning for den vei til frelse Guds Sønn hadde utsett for alle oss andre. Slik er Frelserens Mor blitt mor for vår egen personlige tro.

Derfor føles våre kristne medbrødres åndsforhold til Frelserens Mor så tankeløst, deres hjerteforhold så forarmet. Betød ikke hennes opphøyelse *alle menneskers opphøyelse* som tror at Jesus Kristus er Guds Sønn? Burde vår ærefrykt og tillit til hennes forbønn for oss i himmelen, der hun herliggjort gjennom Sønnen inntar morsplassen i De helliges samfunn, ikke *binde alle kristne sammen snarere enn å skille dem?* Gjelder ikke hennes ord i Lukas-evangeliet *alle troende kristne?* «For se, fra nå av skal alle slekter prise meg salig» (Luk. 1, 48).

Det er en av Kirkens helgener en aldri i tankene «D» forbinder med straff, selv rettferd er fremmed for henne i sammenligning med forstillingene om barmhjertighet og kjærlighet, og det er hun som den katolske kirke kjenner som Vår Frue» — skrev Gra-

om å være hørt. Den som her kalles «den talende», er Faderen, den som kalles «det talte», «Ordet», er Sønnen. Men atter er det i Den hellige Ånd at denne hemmelighetsfulle enhet og mangfoldighet består.

Åpenbaringen oppfylte seg selv da den åpnet denne gudshemmelighet for oss. Forløsningen vil si at mennesket ble tatt inn i denne hemmelighet. Den evige sønn, Logos, er «kommet inn i verden», er «blitt kjød» og har delt vårt liv, men nettopp derved har han hentet oss inn i det som hører ham til. Han har forkynt oss gjenfødelsens hemmelighet, at mennesket som allerede har sitt første liv, skal optas i det guddommelige skjøds dyp og fødes til en ny tilværelse. Det skal få del i det kår Kristus har i Gud; bli Kristi bror og søster. Således skal vi gå med ham til Faderen, som hans sønn, som hans datter, ikke av vesen, men av nåde. Og dette skal skje i Den hellige Ånds kraft, som vil være vår venn og «talsmann» (Joh. 3, 3—10).

Vi ber ikke til en vag og ubestemt Gud, slik en eller annen følelse eller et tankespinn forestiller seg ham, men til en virkelig og ansvarlig Gud. Han har avslørt sin hemmelighet for oss og sagt oss «hvem» han er. Vår bønn må altså gå til ham slik han har kunngjort seg — til Den Treenige. Den kristnes bønn er omgangen med ham. *Romano Guardini.*

ham Greene i anledning av dogmeerklæringen i 1950.

Allikevel, fortsetter Greene, har der alltid stått den bitreste strid om denne skikkelse. Fra sine prekestoler kan prestene trekke Kristi guddom i tvil uten å vekke bestyrtelse utenfor enkelte landsens prestegårder, men når læren om Marias opptagelse i himmelen som i mer enn 1000 år har vært feiret i Kirken, skal defineres som dogme erklærer erkebispene av Canterbury og York at kløften mellom de kristne er blitt utvidet. De tror på de dødes oppstandelse — men det forekommer dem gudsbespottelig å antyde at en faktisk oppstandelse har funnet sted. Det vakte ingen storm da Newman skrev for hundre år siden: «Arvesynd ble ikke funnet hos henne i form av sansenes svekkelse, kroppens utslitthet og alderdomssvakheten som går foran døden. Hun døde, men hennes død var en ren kjensgjerning, ingen virkning, (: følge av arvesynd) og da den var over, opphørte den å være til. Til sine tider har det vært andre stridsemner: de protestantiske kirker har vært bekymret over utviklingslæren, selv jordens alder har gitt grunn til forargelse, fordi man trodde den sto i strid med Skapelseshistorien. Men konfliktene mellom vitenskap og religion går alltid over, før eller senere. Det som blir tilbake, er denne gåtefulle, ville krig omkring den menneskelige kjærlighets eneste fullkomne skikkelse —»

Hva kan grunnen være til dette? spør Greene. «For vår generasjons vedkommende er det mistroen til alt konkret,» har en teolog forklart. Vi er så vant til abstraksjoner. Ord som *demokrati* og *frihet* kan brukes i akkurat motsatt betydning, uten at det forstyrrer oss. De går inn i det ene øret og ut av det andre. Likedan med religiøs tro. *Det øverste Vesen, Treenigheten, Alle tings Skaper* og slike uttrykk har kanskje en gang vakt uro, men ikke lenger nå. Selv det konkrete navn Kristus er blitt utvannet til *Den store Læremester, Den første Kommunist* og lignende slik at forestillingen om at Kristus er Gud ikke vekker stor motstand — det er omtrent som å si at *Sannheten* er Gud. Men utsagnet om at Maria er Guds mor forblir rystende, paradoksalt fysisk. —

Våre motstandere, heter det videre i Greenes artikkel, «fordrer at ingen tro skal tas dogmatisk dersom den ikke er uttrykkelig uttalt i Skriften (og ser bort fra at det bare er etter Kirkens autoritet at vi anerkjenner enkelte evangelier og ikke andre som sanne. Men de protestantiske kirker har selv godtatt dogmet, f. eks. om Treenigheten, som man ikke kan finne noen uttrykkelig erklæring for i evangeliene. St. Johannes skrev: «Der er meget annet som Jesus gjorde. Dersom alt skulle skrives ned tror jeg ikke verden ville romme alle de bøker som måtte skrives.» Og det er vår påstand at Tradisjonen alene — grunnet på apostlenes lære, analysert og gjenspeilet opp gjennom tidene av Kirken under ledelse av Den hellige Ånd som Kristus lovet — gjennomlyser og forklarer Skriftens fulle og sanne mening.

Fra Skriften vet vi svært lite om Vår Frue utenom de første rystende kjensgjerninger om Bebudelsen og Jomfrufødselen. St. Lukas' evangelium blir sommetider kalt Vår Frues, fordi St. Lukas forteller enkeltheter om Bebudelsen og Fødselen som bare kan være kommet fra Marias egen beretning om dem. St. Matthæus' evangelium supplerer sin beretning med flukten til Egypt. St. Johannes som hun — ifølge tradi-

sjonen — etter Korsfestelsen tilbrakte resten av sitt liv sammen med, forteller oss hvordan Kristus for henne utførte sitt første mirakel ved bryllupet i Kana, hvorledes hun sto ved foten av Korset og hvordan Kristus overga henne i forvaring til den discipel han elsket. Fra Apostlenes Gjerninger vet vi at hun var til stede med apostlene i det øverste rom ved pinsen, men senere er det fullkommen taushet om Maria — et par legender, det er det hele. «Hennes bortgang gjorde ikke noe bråk i verden,» skrev Newman. «Kirken fortsatte å utføre sine plikter — preke, omvende, lide, der var forfølgelser, flukt fra sted til sted, der var martyrer, triumfer, til slutt bredte det rykte seg at Guds Mor ikke lenger var på jorden. Pilegrimer reiste hit og dit, de søkte hennes levninge men de fant dem ikke. Døde hun i Efesus? Døde hun i Jerusalem? Ryktene skiftet, men hennes grav kunne ikke utpekes; eller, dersom den ble funnet, var den åpen. Legendene forteller hvordan apostlene plutselig samlet seg omkring hennes dødsleie, hvordan de begravet henne og på den tredje dag fant hennes grav tom — men dogmet om Marias opptagelse i Himmelen krever ikke at vi skal tro disse enkeltheter. Det ber oss bare tro det Kirken alltid har trodd i historisk erindring, at arvesynden aldri fikk lov til å røre henne, slik at kroppens oppløsning som vi tror er en følge av arvesynden aldri fant sted, hun er sjel og herliggjort legeme (hva nå enn dette kan være) i himmelen (hvor nå enn denne kan finnes.)»

Graham Greene fremhever også at Maria, til forskjell fra andre helgener, er den eneste som opp gjennom tidene har vist seg for mennesker — han nevner miraklene i Lourdes, Salette, Fatima, Guadeloupe og Lima, og slutter med følgende ord: «Et dogme er bare definisjonen på en gammel tro. Det begrenser sannhetens område på bekostning av legende eller vranglære. Kirkens store definisjoner som er godtatt både av protestanter og katolikker — Kristi vesen, dogmet om Treenigheten — ble trukket opp for å utelukke vranglærer innenfor Kirken selv.

I våre dager er der ingen iøynefallende tegn på kjettersk tro innenfor Kirken når det gjelder Vår Frues opptagelse i himmelen, og derfor har enkelte katolikker ment at det var unødvendig å proklamere dogmet. Men katolikker i dag kan ikke forbli likegyldige overfor vår tids alminnelige vranglære: det enkelte menneskes mangel på betydning. I dag blir menneskekroppen betraktet som et materiale som kan forbrukes — noe som kan elimineres «en gros» av atombomben, et slags anonymt kadaver. Etter den første verdenskrig ble stedene der de døde lå, merket med kors, allierte som fiender. Lys brant stadig i Europas hovedsteder over de ukjente soldaters graver. Men ingen kors merker i dag fellesgravene som de døde i London og Berlin ble skuffet nedi, og minnesmerket i Hiroshima er omrisset av en kropp som hete-glimtet har fotografert på asfalten. Definisjonen av Marias opptagelse, proklamerer på ny læren om vår egen oppstandelse, hvert menneskelegemes evige skjebne, og på ny er det Marias historie som opprettholder læren i dens klarhet. Kristi Oppstandelse kan ses som Guds oppstandelse, men Marias oppstandelse er varslet om oppstandelsen for hver enkelt av oss.»

BLIKK på TIDEN



DYPPFRYST TANKEGANG

■ Pastor Albert Greiner er generalsekretær for den lutherske kirke i det overveiende katolske Frankrike, og som sådan vel plasert når det gjelder å utvikle en innsikt og en saklighet overfor katolisismen som ikke er vanlig på luthersk hold. Det har flere ganger kommet «Morgenposten» tilgode, gjennom velskrevne og likevektige kronikker om fransk kristenliv — blant annet om arbeiderprestene.

Men i en kronikk sammesteds (16. juli) om « Lourdes sett med protestantiske øyne » går naturen over opptuktelsen. Pastor Greiner anmelder en brosjyre av en trosfelle, Pierre Petit, om Lourdes, som ellers har fått en velvillig mottagelse på katolsk hold. For det første forutsetter Greiner — helt feilaktig — at katolikker anser begivenhetene i Lourdes som « ugjendrivelig bevis på katolisismens sannhet ». Og fremfor alt fører han sin leser frem til et dilemma av temmelig grovkornet kaliber:

« Når det gjelder miraklene vet vi at vår himmelske Far kan la dem skje når han vil og hvor han vil, selv blant hedningene, og vi vet dessuten at Satan, « Guds ape » også kan gjøre undre. Endelig vet vi at hverken åpenbaringer eller de mest viden-

skapelig kontrollerte undre kan bevise en åndelig virkelighet, eller avlegge et endelig bevis for en kirkes « sannhet ».

Vårt eneste støttepunkt og vår eneste absolutte visshet er, her som ellers, den hellige skrift og apostlenes vidnesbyrd. Det essensielle spørsmål blir da dette: Er synene, undrene og budskapet fra Lourdes i overensstemmelse med evangeliet? Og på dette spørsmål blir svaret nei. »

Resultatet blir her — det er den konklusjon som Greiner jo påtvinger sin leser — at åpenbaringene og helbredelsene(!), hvis de har funnet sted, må være av satanisk opprinnelse, eftersom de ikke kan bringes i overensstemmelse med den protestantiske utlegning av Bibelen. Og god vilje tyder det jo ikke nettopp på når pastor Greiner, ansikt til ansikt med den veldige bibel-ressanse som gjennomstrømmer nettopp den franske katolisismen i samtiden, slutter sine betraktninger med kraftsatsen: « Man kommer uvilkårlig til å tenke på Luthers ord: Det som mest mangler Rom, er Guds ords forkynnelse. »

Det ser unektelig ut til at lutheranerne sårt trenger det instituttet for studier av katolisismen som de planlegger.

FORELDRENE I SKUDDLINJEN

■ Journalist Georg Svendsen, som er « Arbeiderbladet »s kriminalmedarbeider, legger ikke nettopp fingrene imellem når han i en artikkel i ukebladet « Aktuell » (19. juli) tar hardt på hjemmenes ansvar for ungdomskriminaliteten, under titelen « Foreldrene svikter! ». Langt på vei kan visst noen hver under-skrive diagnosen — der er rikelig dekning for den:

« Det gjelder de foreldre som har skjenket oss denne « vanskelige ungdommen », og som ved totalt å ignorere det ansvar far- og morskap gir, har skapt et problem som har skapt et ennå verre problem, for å si det å lå kinesisk eske.

Det er videre min ærbødige påstand at foreldrene selv er opphav til mye ungdomskriminalitet derved at de har oversett og neglisjert det ansvar og plikter de som kjødelig opphav har overfor barna sine. Hvilket altså i det lange løp har ført til at deres barn er blitt våre ungdomsforbrytere. Kanskje selve Helge Krog vil gutere sitatet: « Foreldrenes synder hjemseskes på barna ».

Når en i 40 år har syslet med kriminalreportasje, er det ikke til å unngå at en høster visse erfaringer av de mange voldsomme « kulørte begivenheter » en har støtt på. Og noen av dem gjelder altså den rollen foreldre har spilt i slike saker og ting, særlig lagmannsting. Det begynner med biltyveri og ender kanskje med bildrap, når filmen de så den kvelden har inspirert dem. Oslo Byrett kan snakke med om den ting. »

Georg Svendsen har sin vidundermedisin på rede -- kanskje litt for rede — hånd. Den er så nærliggende at de mange foreldre som vel har forsøkt såpass overfor sine barn, risikerer å føle seg farlig snytt over kriminalreporterens veiledning:

« Men hvor mye bedre hvis foreldrene ville snakke med barna sine. Ta dem for seg, spørre dem alvorlig og inn-trengende om hvor de er om kveldene, hva de foretar seg. Og hvem de er sammen med. Men jeg tror aldri dette skjer, og det er på grunnlag herav jeg påstår at de som vakt skulle være, forråder og svikter sine egne barn — for at de skal få det litt « hyggeligere » selv.

Nå til dags gjentar historien seg i sterkt forstørret målestokk og med svimlende fart: biltyverier, veskenapping, små innbrudd, appetitt og tempo øker. Politiet kommer hjem til foreldrene og disse får regelmessig sjokk fordi de « ikke ante noe ». Og de ante ikke noe fordi de aldri har gjort forsøk på å få kontroll med barnas uteliv. De spør ikke, de undersøker ikke. Vi har jo vel-færdsstat for svingende! Staten skaffer barnetrygd så snart kli-



Georg Svendsen — liten løsning på stort problem.

AKUSTIKK

« Amfion satte stener i bevegelse med sin sang, og bygget tempeler med sin lyres klang. »

Her under hugne steners buer og smale vinduers skårne glass under hvelv av gregoriansk musikk kommer mysteriet oss nær.

Her under store klokker dempet av høyde og mur røres ditt indre av det som er mer enn lyd. Du finner det toneleie der selsomt rører ved stenen som før var stum.

Også du er et instrument. Ditt bryst er bygget av buede hvelv, også i deg er vegger med underlig akustikk.

FINN STRØMSTED.

nikken har dasket i den rosenrøde barnefinalen, daghjem mens mor er på arbeide, barnehager, skoler, yrkesveiledning, yrkes-skoler. Å, hvor uendelig mye mer det hadde vært på sin plass med å veilede gutten i hjemmet om risikoen på gaten — og jeg tenker ikke på trafikkikkerheten da — faren ved dårlig kameratskap.»

Ut over denne sympatiske tankegangen, som jo gjelder så langt den rekker, turde familiens, hjemmets og foreldrenes krise vel ligge adskillig dypere: At barna med livets rett og nødvendighet krever noe av foreldrene som bare de færreste av dem kan gi sine barn i vårt slektledd, fordi de så altfor ofte savner det selv: Et fast holdepunkt i absolutte livsverdier.

OMKRING BEDEHUSET

■ At «Dagbladet» tersker løs på bedehusene er ikke noe nytt. Det har lenge hatt slikt å gjøre. Men lå bedehusene oss særskilt på hjerte ville vi nå allikevel tenke oss godt om før vi trakk på skuldrene til en interessant kronikk av Sigbjørn Hølmekvakk («Bedehuset som politisk maktfaktor», «Dagbladet» 12. juli). Han skriver om sin hjemstavn — Vest-Agder — som avfolkes for ungdom og initiativ, og om han kanskje gir en noe ensportet forklaring på det, så er der nok av fakta tilbake til visse refleksjoner.

Hølmekvakk er nemlig ikke ute for å angripe kristendommen. Det er de sosiale og psykologiske følgene av en bestemt type trang pietisme i et norsk landdistrikt han beskriver, og den som ved selvsyn kjenner Vest-Agder vet at han treffer ikke så langt fra målet. Når en ufrisk, intolerant og fordomsfull kristen livsstil gjennom sosialt og politisk press blir mer eller mindre det obligate livsmønsteret i en bygd eller småby, da spørs det om ikke nettopp kristendommen er den part som bærer de største tapene. Når et selvbestaltet legmannshierarki dekretterer at også naturlige og legitime uttrykk for livsglede er synd og fordervelse, da utarmer det ikke bare de kristnes livsfølelse. Det driver også de ikke-kristne radikalt ut av den kristne innflytelsessfære, og Hølmekvakk gir et overbevisende og dypt forstemmende inntrykk av denne ungdommen som emigrerer fra et livsmønster hvor der knapt er noen mellemting mellom pietistisk livsflukt og fyllefesten på «lokkalet». Hølmekvakk setter sitt håp til Riksteatret, Riksgalleriet, musikken, folkeboksamlingene, folkeakademiene, de frilyndte ungdomslagene og andre lignende kulturfaktorer.

Og så må en igjen spørre: Hvorfor i allverden bærer ikke de kristne frem disse verdiene på bygdene? Det er en både religiøs og kulturell tragedie at der ikke i en folkebevegelse som pietismen, båret frem som den har vært av tro, offervilje og organisasjonstalent, fantes personligheter som var sterke nok til å bane veien for en åpnere, tryggere og tolerantere kristen livsstil. Alt for ofte druknet det utadvendte og erobrende overskuddet ved kristendommen i en kortsynt og fryktsom puritanisme.

I «Vårt Land» (17. juli) søker redaksjonssekretær Ingar Hagen på lederplass å tilbakevise Sigbjørn Hølmekvakk's kronikk som et ondsinnet skudd over målet. Men det er ikke nødvendig å være «Dagblads-troende» for tvert om å synes at Hølmekvakk's refleksjoner er noe pietistene gjorde klokt i å «ta inn over seg» — som man gjerne uttrykker det på de hold. I en strøm av ukvalifisert og ondartet kritikk skiller de seg nemlig ut ved for én gangs skyld å røre i fullt menneskelig alvor ved noe som — særlig på landsbygden — utvilsomt påskynder avkristningen, og i en farlig grad avskjærer kristenfolket fra en sunn virkelighetsopplevelse.

Fr. Candidus.

Den nye St. Mikael's-kirke i Hammerfest

ble vigslat søndag 3. august av Hs. Høyærv. biskop J. Wem-ber. — Referat følger i neste nummer.

Biskopsmesse ombord



Som kjent hadde Oslo et storstilet amerikansk flåte-besøk i begynnelsen av juli måned. Ute på Filipstad ruvet jette-hangarskipet «Intrepid» i sin usannsynlige tonnasje-velde — grått militært i panseret, men innenfor et broket mylder av offiserer og gaster i et firsifret tall. En havets by er et slikt skip, og innvånerne må friste et liv som sannelig har sine problemer.

«Intrepid» hadde som de fleste større enheter i slaget også sine prester, en katolsk og en episkopal, og de må begge være sosialkuratorer like meget som sjelesørgere. Father Lloyd het den katolske, og søndag 13. juli gikk han i land og tok 200 katolske gaster med seg til «den engelske messe» i St. Olavskirken, der han selv for-rettet og preket, mens han stolt overlot den resterende «menighet» på 500 medlemmer til Hs. Høyærv. biskop dr. Mangers, som selebrerte den hl. messe ombord i skipskapellet og rettet noen hjertelige ord til dem på engelsk.

Ovenfor ser vi biskopen utdele Alterets sakrament, assistert av fransiskanerpater Arno Gerritsma.

DEN KRISTNE NESTEKJÆRLIGHET er konkret. Og den universelle solidaritetsfølelsen mellom alle mennesker mister nå dag for dag sin abstrakte karakter. Økonomiske, politiske, militære kjensgjerninger understreker det klart og tydelig. Endog våre mest individuelle gjerninger kan ikke, enten vi vet det eller ikke, unndras dette nye menneskelige kommunikasjonsnett, for ansvaret utvides stadig.

Den halvdøde mann som samaritanen i Evangeliet kom til hjelp, representeres i dag av en og en halv milliard underernærte, mer og mindre hjemløse og uopplyste mennesker — tre fjerdedeler av menneskeheten! Må ikke dette i det minste få meg til å ta opp til revisjon min holdning til de materielle goder og det jeg gjør for rettferdigheten i verden? Overalt blir spørsmålet om andre menneskers fremtid holdt opp for meg, og jeg kan ikke slippe unna lenger.

Pater Liégé, O. P.



JUNIORLEIREN, ungdomsforbundets nyeste tiltak for våre yngste tenåringer, ble holdt i Sylling fra 29. juni til 6. juli, og var begunstiget av strålende og varmt sommervær.

I alt 38 unge gutter og jenter fra hele landet tilbrakte en uke i jubel og alvor sammen med seks ledere og fransiskanerpater Arno Gerritsma.

Programmet var forberedt i detalj, og vekslet med bading, idrettsleker, turer, omvisninger og en biltur, mens de faste postene var flaggparade med Angelusbønn, messe med stor oppslutning om kommuniensbenken, stille time etter prestens innledning, diskusjoner med lederne, inntil programmet ebbet ut med fornøyelige leirbål, som ble avsluttet med fellesbønn og velsignelse.

Det var en flott mønstring av kjekk ungdom, og takket være de unges gode framferd kunne leiren avvikles uten uhell eller episoder av noe slag. Helsetilstanden var utmerket, det innskrenket seg til noen magesmerter etter overdreven «nyting» av ripskart og noen oppskårne tær under bading.

De unge hadde ingen vanskeligheter med å bli kjent med hverandre, og samværet i Sylling er sikkert begynnelsen til varmt vennskap mellom ungdom som tidligere ikke var kjent.

Leiren var et eksperiment, og det var lagt ned mye arbeide for å få alt til å klaffe. Det kan fastslås at den ble vellykket, og lederne ble ikke stilt på alvorlig prøve. Både været og de unge selv skånet dem for spesielle påkjenninger, men likevel fortjener de stor takk for sin innsats.

Det er etter dette grunn til å ønske at Ungdomsforbundet kan få økonomiske muligheter til å la juniorleiren bli en årlig foreteelse. — Leiren i år ga mersmak. Ø.



Menigheten i Moskva

Av pater G. Bissonette

Pater George Bissonette var fra 1953 til 1955 prest for den utenlandske koloni — som i praksis vil si corps diplomatique — i Moskva. I en bok med titelen «Moskva, min menighet», som nettopp er utkommet på forlaget Centurion, forteller han om sine erfaringer i disse årene. Nedenstående sider fra boken gir et inntrykk av hva det innebærer å være «alt for alle».

Denne våren 1953 gjorde jeg omtrent alt det som var mulig for mine sognebarn. Hver uke ga jeg religionsundervisning og sendte ut en bulletin, jeg utarbeidet prekenene, og da det kulturelle nivå blant mine sognebarn lå høyt, måtte jeg velge dogmatiske, historiske eller etiske emner som sjelden ble behandlet i de andre menigheter. Jeg brukte megen tid på prekenene, og en stiftelse i Paris påtok seg å sende meg et utvalg av teologiske tidsskrifter. Teoretisk kunne det ha vært en ideell tid for videre studier i teologi og historie. Mine etterforskninger vedrørende den ortodokse russiske kirke i første halvdel av det 18. århundre var nådd et dødpunkt, og jeg var bekymret over å oppdage at på grunn av min stilling ventet alle medlemmene av de forskjellige ambassader at jeg skulle være en ekspert på alt som hadde det minste med religion å gjøre. Alltid så jeg disse ansiktene for meg. Hver gang jeg åpnet en bok eller la planer for videre studier, så jeg ansiktene til alle dem som jeg daglig traff i de forskjellige ambassader, og en setning av pater Brassard forfulgte meg stadig: «De fleste utlendinger i Moskva er ikke katolikker, men De har forpliktelser overfor dem også!»

Den kanoniske rett foreskriver at presten i en katolsk kirke skal ha omsorg for det åndelige liv også hos ikke-katolikker som bor innenfor hans menighet. Hva skulle jeg kunne gjøre for muhammedanere som representerte Libanon, Syria, Egypt, Irak, Pakistan? For protestanter hovedsakelig i ambassader tilhørende De forente stater, Storbritannia, Canada, Norge, Sverige, Danmark, Finland, Sveits, Nederland, Island og Australia? For indiere, israelitter og andre med mange forskjellige trosbekjennelser? Dag etter dag var dette spørsmål sentrum for min morgenmeditasjon, og jeg pløyet igjennom Bibelen og bøker om prester som hadde hatt de samme problemer for å finne svar. Til slutt klynget jeg meg til denne setning av Paulus: «Jeg har gjort meg til alt for alle for å redde dem alle.»

Det ble begynnelsen på selsomme begivenheter.

Det er bare én mening om den første juniorleir arrangert i Sylling i sommer av Norsk Katolsk Ungdomsforbund: at den ikke bare var en avgjort suksess, men at den etter søkningen å dømme i fremtiden må strekkes over flere puljer.

Vi bringer her noen bilder som forteller litt om leiridyllen — fruktene lar seg jo ikke innfange av kameraet! Øverst ser vi en sporty junior motta seiersdiplomet fra terrengleken, mens leirsjefen Øivinn Olafsen skotter bifallende inn fra feltet t. h.

Her nederst har vi t. v. Jan Cato Møllestad som leser leiravisen. I midten en solskinnsglad ungdomstrio, og t. h. nordlendingen Torfinn Jensen idet han foredrar sin vise om tenåringene.

Tynt med religionen

Jeg gikk først forsiktig frem når jeg traff ikke-katolikker i kolonien og hørte på deres meninger om Kirken. Deres forbausende mangel på kunnskaper om alt som angikk religionen slo meg straks. (Dette gjaldt også mange katolikker.) Det var diplomater som var bemerkelsesverdig kultiverte på en rekke områder: historie, rettsvitenskap, språk, politikk, sosialøkonomi, sosiologi; men når det gjaldt religionen og dens plass i menneskelivet, var de blitt stående fast i sin grønneste ungdoms begreper. Mange av europeerne var vokset opp i land hvor antiklerikalismen er et grunnprinsipp for ethvert kultivert menneske. Andre igjen hadde vært så belastet med alle de krav karrieren førte med seg, at de ikke hadde hatt tid til å tenke over troen siden de var i konfirmasjonsalderen. Så var det dem som betraktet Den katolske kirke som et ypperlig emne for vellystige historier, og endelig noen som ikke ofret religionen en tanke unntatt når den hadde forbindelse med en eller annen aktualitet.

Forholdene var likevel ikke bare mørke. Mine søgnebarn var meget fromme, og siden religionen ofte var skyteskive for den kommunistiske propaganda, ble det et privilegium å kunne gå fritt til kirken og ha en prest. Noe de satte enda større pris på der enn andre steder. Det er interessant å konstatere hvordan en antireligiøs undertrykkelse kan stimulere de troendes lyst til å skaffe seg mer opplysning om trosprinsippene, og med hvilken oppmerksomhet man lytter til en preken når man vet at rundt omkring har millioner av mennesker gitt sitt liv nett opp for det.

Likevel var den religiøse modenhet endog blant de mest eksemplariske svært forsinket når man tenker på hva de hadde av kunnskaper på mindre viktige områder. Artiklene og diskusjonene i det ukentlige bladet som handlet om andre emner enn dem jeg tok opp på prekestolen — og som burde fordøyes hvis troen skulle få tilknytning til livet — lot ikke til å forslå stort.

En dag fikk jeg den tanke at en klubb kanskje var løsningen, da den kunne gi hver enkelt anledning til å få utvidet synet på «alvorlige spørsmål». Og slik begynte fredagskveld-sammenkomstene, hvor et dusin personer hver uke diskuterte religion, moral og filosofi så fritt som mulig. Jeg nøyet meg med fra tid til annen å gi en definisjon, eller som avslutning et sammendrag av det som var blitt sagt. Ellers holdt jeg meg utenfor diskusjonen som gikk livlig, og sendte rundt jordnøtter, sørget for leskedrikker og svarte på de spørsmål som ble stillet direkte til meg.

Stemmen i ørkenen og den verdslige aksjon

Disse sammenkomster såvel som «Stemmen i ørkenen» (bladet vårt) nådde imidlertid bare et lite antall mennesker. Der måtte finnes andre midler til å nå flere, katolikker og andre. Svaret var: Ut blant folk. Hvis jeg ville være alt for alle, måtte jeg ta mer aktiv del i det verdslige liv i den diplomatiske kolonien, og det besto av luncher, cocktailsekskaper, middager, ballaftener, festligheter på de nasjonale høytidsdager, filmforestillinger, bridgeselskaper, musikkafteener. Om vinteren dro mange moskovitter ut på ski, og om sommeren var det badeliv bare 16

km. utenfor byen i elven Moskva. Hensikten med alle disse adspredelser var naturligvis å gi personalet ved ambassadene en erstatning for den tilværelsen de førte der, så forskjellig fra livet i alle andre hovedsteder. Ved å delta i dem i den utstrekning det var meg tillatt i egenskap av prest og medlem av en religiøs kongregasjon, hjalp jeg til å opprettholde moralen hos disse mennesker som av profesjonelle grunner var nødt til å bo i skyggen av Kreml, og samtidig bidro jeg til å eliminere enkelte merkelige begreper som mange hadde om det katolske presteskap. Det skaffet meg riktignok noen ømtålige forklaringer overfor mine overordnede, men når det kom til stykket, hørte det jo bare med til mitt arbeide.

Slik begynte det som Harold Frederick, hvis han hadde vært i Moskva mellom 1953 og 1955, kunne ha kalt: George Bissonette's fordømmelse (dvs. hårde lodd). Ikke bare lærte jeg å holde et glass Martini med den ene hånden mens jeg tente sigaretten for en dame med den annen, men jeg ble snart en av de mest etterspurte cocktailblandere i den sovjetrusiske hovedstad. Jeg lærte å utveksle banaliteter i timesvis, mens jeg før neppe hadde holdt ut en overfladisk samtale i mer enn et kvarter. Snart var jeg også innviet i alle bridgens hemmeligheter, og jeg ble litt av en musikkspert. Overalt ellers i verden ville denne «ekstrakanoniske» virksomhet ikke hatt noe å gjøre med prestegjernen, men i Moskva var den på sin plass. Det første resultat var at man ikke lenger kunne komme utenom denne presten hverken når det gjaldt den ene eller den annen begivenhet. Man måtte kunne lese i Guds store bok for å dømme om resultatene av de tusener av samtaler som fant sted mellom ostene og frukten ved middagsbordet, eller ved baren i America House. Det er simpelthen ikke mulig å vurdere en katolsk prests virksomhet i en utenlandsk koloni. Bare Gud og de personer han har hatt direkte kontakt med kan ha et begrep om resultatene. Et av dem var i alle fall at jeg aldri manglet noe å be for! Hvor mange ganger har jeg ikke hørt: «Fader, det er Deres jobb å be. Tenk på meg, er De snill. Jeg er redd jeg har vært for langt borte til at Gud kan høre meg, og jeg trenger all den hjelp jeg kan få.» Det ga meg noen ganger anledning til å si noen ord om Guds grenseløse godhet. Andre ganger kunne jeg svare: «Ja, det skal jeg da gjøre med glede, men De må også be selv.»

«Paterens musikkafteener»

Når jeg tenker tilbake på denne fase i min prestegjernen, forekommer det meg at det ble satt pris på mitt nærvær særlig fordi jeg kunne tie og høre på andre. Jeg hadde ikke noe å gjøre med noen regjering, derfor behøvet jeg ikke stadig å være på vakt. Når en eller annen følte trang til å ryste av seg litt av den byrden som den diplomatiske rutine førte med seg, fant han alltid en som kunne høre på ham. De fleste ønsket ikke noen råd, ikke engang på det private plan. De ville bare få snakke litt ut om sine problemer, og tenkte vel at svaret på den måten kom av seg selv.

(Etter å ha fortalt om grunnleggelsen av et sangkor, fortsetter pater Bissonette:)

En logisk følge av sangkorvirksomheten var musikkafteener hos pateren — «soirée musicale chez le Père». Jeg hadde arvet en meget god radiogramfon etter pater Brassard, og det skulle bare noen små

Egoisten

En satire av Hans Breiteneicher

«Utelukket!» sa onkel Henrik til sin nevø Klaus, den unge forfatter. «Fort bortsett fra at det ville falle deg vanskelig noensinne å betale meg tilbake de hundre kronene du ber om, kan jeg ikke låne deg dem av den grunn at alle banker er stengt nå på lørdag ettermiddag.»

Det der med bankene var et påskudd, for onkel Henriks lommebok var like velfyllt såvel søndager som hverdager. Klaus visste det. Men han fortsatte å være like høflig. «Altså vil jeg få lov til å be deg om pengene på mandag, kjære onkel», sa han idet han gikk mot døren. Innvendig kokte han av sinne.

Og så, som mange mennesker som finner utløsning for ergrelser ved å kaste seg ut i et eller annet arbeide, grep også Klaus etter sitt verktøy, skrivemaskinen, for å skrive fra seg sin forbitrelse.

«Egoisten», begynte han, og satte en tykk strek under titelen. Så begynte han å beskrive onkelens slik han sto for ham: alltid bare opptatt av seg selv, uten forståelse for andres sorger, endog uten medfølelse med sine nærmeste. Han skildret en mann som aldri var elskverdigg, snarere frastøtende. Enhver egoist som tilfeldigvis fikk lese dette, ville nok kjenne seg selv igjen. Ved denne tanken fikk Klaus plutselig et innfall: «Jeg vil stryke de

forandringer til for at den kunne ta longplaying-plater. I Sovjetsamveldet hadde de bare såvidt begynt med slik pressing, og jeg ble fort klar over at disse platene var rett og slett nødvendige på et sted hvor alle mennesker hungret etter klassisk musikk. Hvis jeg ville være alt for alle, måtte jeg anstrenge meg for å bli kompetent også på dette område. I min tidligere virksomhet hadde jeg hatt liten tid til overs for musikk, nå begynte jeg imidlertid å spille plater til enhver tid. Jeg likte det, ja likte det veldig. På kort tid samlet folk seg rundt meg for å høre. Ved å sende våre bestillinger under ett, fikk vi reduksjon hos plateforhandlerne i New York, og snart ble presteboligen en veritabel liten konsertsal.

Så snart jeg hadde en aften ledig, sirkulerte pateren: «Musikk hos pateren. Ta med øl.» På den måten kunne man ikke bare kommentere og lytte til førsteklases musikk, men en god del unge mennesker som var utenfor den diplomatiske krets, fikk anledning til å bli kjent med ambassadører og ministre de ellers aldri ville ha truffet.

«Alt for alle», — det lyder selsomt. Jeg hadde ikke forestillet meg at det også skulle få meg til å bli fører for de nyankomne, arrangør av veldedighets-tilstelninger til hjelp for ofrene for flommen, billett-kontor hvor folk fra lavere kretser enn ambassadene kunne få teaterbilletter, da de hadde vanskelig for å få tak i dem ellers. Alt dette hørte med til min misjon i Moskva.

stedene som altfor tydelig peker hen på min onkel, gjøre hele historien mer almenmenneskelig, renskrive den og lese den opp for ham! Dermed kan jeg sikkert gi ham en lærepenge, og virkelig få ham til endelig en gang å tenke grundig over seg selv. Og kanskje får det ham også til å gi meg pengene . . .»

Allerede søndag formiddag innfant Klaus seg på ny hos Onkel Henrik med følgende veloverveide ord: «Tro nå ikke, kjære onkel, at jeg er kommet igjen på grunn av de hundre kronene, og har glemt at det ikke er mandag ennå. Tvert om, kanskje trenger jeg slett ikke pengene! Jeg har nemlig skrevet en liten historie, en slags satire, som jeg antagelig kan få solgt til en avis. Men først ville jeg gjerne få lese den for deg, for jeg vet du har god smak og et sikkert skjønn. Og også for at du kan se at dersom du likevel låner meg pengene, hjelper du ikke en uverdigg, men en som da virkelig arbeider!»

Full av mistro hadde onkel Henrik hørt på ham, men sa så omsider: «Vel, må det så være, så les den fort opp.»

Og Klaus begynte: «Egoisten — — —» Han skottet opp så ofte han kunne for å følge med i onkelens ansiktsuttrykk. Det var først prøvende, derpå ettertenksomt for så helt overraskende å vise tydelige tegn på tilfredshet. Og ikke før var Klaus ferdigg med opplesningen før onkel Henrik sprang opp, klappet sin nevø anerkjennende på skulderen og sa: «Der har du gjort et godt, ja et utmerket arbeide. Hvor fint og avdempet du har skildret denne mannen, egoisten, og nettopp derfor får man så godt inntrykk av hvor fryktelig han er! Hele historien er en fulltreffer, Klaus. Attpå til lo onkel Henrik høyt og gned seg selvtilfreds i hendene. Og nå tok han også beredvilligg frem lommeboken og trykket en hundrekroneseddel i hånden på Klaus, idet han sa: «Historien din vil jeg gjerne få beholde her, jeg vil se nærmere på den. Du kan bare hente den ved leilighett.»

«Ja, så gjør jeg det i løpet av uken», svarte Klaus, og i dette øyeblikk beundret han oppriktigg sin onkel som han ikke engang i drømme hadde trodd kunne ta satiren han var forbildet til, med så megen humor og storsinnethet.

Noen dager senere kom Klaus som avtalt til sin onkel for å få igjen historien han hadde skrevet.

«Dessverre har jeg den ikke her akkurat nå. Helbing har nok ikke hatt tid til å lese den ennå, ellers hadde han sikkert sendt den tilbake til meg allerede», erklærte onkelens. «Hvem er Helbing? Har du sendt ham historien min? Og hvorfor?» spurte Klaus overrasket.

«Helbing, akk ja, han er en god bekjent av meg, men en rev, en hensynsløss gjerriggknark, — med ett ord, en egoist!» utbrøt onkel Henrik. Og han fortsatte med et smil: «Men den lille historien din kommer til å åpne øynene på ham så han ser seg selv som han er. Jeg tenkte jo med én gang du hadde lest den for meg: Dette er som

Skandinaviske pilegrimer i Lourdes

Som nevnt i siste nummer fant den 6. skandinaviske pilegrimsferd til Lourdes sted i dagene 26. juni—8. juli. Ved en feil sto det at «noe over 20 norske pilegrimer tok del» — det riktige tall er 35. Hosstående bilde er tatt foran basilikaen som er bygget over den hellige Grotte. Midt på bildet sees biskopene Mangers og Suhr (t.h.).

*

De norske deltagerne sendte et hilsnings-telegram til Kong Olav fra vallfartsbyen, og ved hjemkomsten mottok biskop Mangers følgende takketelegram fra Hans Majestet:

Jeg takker for den vennlige lykkønsking sendt meg fra norske pilegrimer i Lourdes.
Olav R.



om det skulle være skrevet direkte for ham, jeg må sende ham den! Men hvis du absolutt må ha den igjen, kan du bare gå oppom Helbing, han bor like borte i gaten, det femte huset herfra.»

Klaus rystet på hodet, men gikk så for å oppsøke Helbing. Imidlertid hadde heller ikke han historien lenger. «Vet De», sa han, «jeg kjenner en egoist som svarer nøyaktig til den De har beskrevet, jeg har derfor sendt historien til ham så han endelig engang skal få se sitt eget speilbilde. Han bor forøvrig like om hjørnet her, i fall De gjerne vil ha igjen Deres lille novelle.»

Klaus gikk også til denne mannen. Men han traff ham nettopp som han gikk ut — i likhet med sin forgjenger — for å gi historien til en han kjente som han, i motsetning til seg selv, holdt for å være en stor egoist . . .

Da oppga Klaus å løpe videre. Han tenkte: En eller annen som ikke vet at det er meg som har skrevet denne historien, kommer sikkert en vakker dag til å sende den til meg!

Fru Josephine Hansen

Det var med dypt vemod vi mottok budskapet om vår kjære fru Hansens plutselige bortgang. En god mor, et trofast foreningsmedlem, et strålende menneske er gått bort.

For oss i Mariakongregasjonen er det så ufattelig å tenke på at vi aldri mere skal ha fru Hansen iblant oss. Det var liksom en selvfølge at hun bestandig var til stede på våre møter, blid, morsom, og i godt humør. Hun var av de mennesker som bringer varme med seg inn i rommet.

All den hjelp hun i årenes løp har ydet vår forening, er noe helt utenom det alminnelige.

Like til hun begynte å nærme seg de 80 år, var det til fru Hansen vi henvendte oss når vi trengte hjelp og gode råd, og alltid villig rakte hun oss sin hjelpende hånd. Vi nøt godt av hennes rike erfaring som husmor, særskilt når det gjaldt arrangementer og tilstelninger, og med henne som leder, følte vi oss bestandig trygge.

Kjære fru Hansen, takk for all Deres godhet mot oss og takk for Deres lyse smil og gode humor. Det blir et tomrom i foreningen etter Dem. Vi lyser fred over Deres minne.
I. S.



UTLANDET

VATIKANET

Paven til Castelgandolfo.

Pave Pius XII forlot Vatikanet 31. juli og dro i bil til sommerstedet på Castelgandolfo, den idylliske lille byen ved Albanersjøen, vel to mil fra Rom. Selv om intet var kunngjort før i siste øyeblikk, stimlet folk sammen langs reiseruten, særlig var det folksomt i det gamle slumkvarteret Trastevere i Rom, dit Paven med hensikt hadde lagt veien. Straks etter ankomsten til Castelgandolfo var en stor folkemengde møtt opp på plassen foran det enkle, intime Pa-

lazzo, og Paven ga dem sin velsignelse fra balkongen.

BELGIA

Den første katolske verdenshelsekongress holdt i Brussel.

Innenfor rammen av de internasjonale foranstaltninger i Vatikanets paviljong på verdensutstillingen i Brussel, fant den første katolske verdenshelsekongress sted i dagene 28. juli til 2. august, med 2000 deltagere fra 60 forskjellige land, deriblant 500 leger, 300 apotekere og 600 representanter for sykehusledelsen. Kongressens hovedtema var «Den kristne og sykdommen». Pave Pius XII rettet et budskap til deltagerne, der han betonte at bak all fagkunnskap i den katolske sykepleie måtte den virkelige kristne ånd aldri mangle.

Kongressmøtene samlet de fire grupper som hittil hadde holdt adskilte kongresser, nemlig legenes, farmasøytenes, sykepleierskenes og sykehusledernes. I

fire arbeidsseksjoner befattet deltagerne seg med det internasjonale samarbeide mellom katolske leger og sykehus, den praktiske sykehjelp til de underutviklede land, bedring av apotekerlovene og fremme av den medisinske forskning. Videre behandlet man problemet i forbindelse med en omfattende utveksling av publikasjoner mellom sykehus, leger og apotekere.

På åpningsmøtet fremhevet hjelpebiskop Suenes av Mecheln at det gis mange problemer som må løses i samarbeide mellom lege og prest, og presidenten for Det internasjonale katolske legeforbund, prof. dr. Luigi Gedda understreket likeledes viktigheten av denne enge forbindelse mellom selve legehjelpen og sjelesorgspleien hos den syke.

I sitt radiobudskap talte Paven om de hindringer som stiller seg i veien for et sunt samarbeid på helsevesenets område og om forutsetningene for et fruktbart samarbeide. De sviktende grunner kunne være av både intellektuell og mo-

ralsk art. Ofte kunne det være vanskelig for en lege å dele sine kollegers standpunkter eller å innse uriktigheten ved en behandling, og dessuten vanskeligjør tilvante behandlings- og arbeidsmåter ethvert forsøk på en endring av metodene. Som en forutsetning for et godt samarbeid nevnte Paven nødvendigheten av en nøyaktig definisjon av hvert enkelt medlems forhold til helsevesenets omfattende organisasjon. Når denne første verdenshelse-kongress tilla seg benevnelsen katolsk, så kunne ikke hva som helst ytre legges i det. Den katolske tro stiller opp for den troende ikke bare en fullkommen tros- og sedekodeks så vel som en fortegnelse over hva som er tillatt og hva som er forbudt. De kristne skal også være bærere av et budskap som gir hver enkelt gjerning en særlig mening.

DANMARK

Katolsk Radio- og Fjernsynsforbund.

Det meddeles fra København at det danske katolske radio- og fjernsynsforbund avholdt representantskapsmøte i Radiohuset i København i mai måned. Av beretningen fra møtet fremgår det at formannen, nestformannen og biskopens representant deltok i Stadsradiofoniens årlige møte, hvortil var innbudt representanter for lytterorganisasjonene og forskjellige kulturelle organisasjoner. Radiofoniens fjernsyns-, foredrags- og underholdningssjefer redegjorde for den kommende sesongs programplaner, og møtedeltagerne hadde anledning til å fremkomme med kritikk og ønsker. Bl. a. er det planlagt en serie foredrag om verdensreligionene.

Det danske katolske radio- og fjernsynsforbund har vært representert ved innvielsen av nye fjernsynssendere i Ålborg og Holstebro, og ved Stadsradiofoniens landsdelsmøter i det forløpne år.

Formannen og nestformannen har også deltatt i et møte med andre katolske landsorganisasjoner, og der ble utarbeidet et spørreskjema som forberedelse til et stort landsmøte hvor alle de danske katolske organisasjoner vil delta.

I Danmark er det nå fire årlige katolske gudstjenesteutsendelser.

Den internasjonale katolske lytter- og fjernsynssammenslutning (UNDA), hadde kongress i Genève i fjor høst, neste år blir det kongress i Buenos Aires.

Sete for Malteser-ordenen opprettet i Danmark.

Det vakre renessanseslott Voergård sydvest for Sæbo i Østvendssyssel, oppført i 1591 av fru Ingeborg Skeel, er ifølge siste nummer av Katolsk Ugeblad nå blitt skandinavisk hovedsete for den ærverdige Malteser-ordenen. Eieren av slottet, grev Oberbech-Clausen, overtok det for to år siden, og gikk straks igang med en kostbar restaurering. Den nye eieren har tilført Voergård store kunstsaker, først og fremst et stort antall malerier av klassiske mestere, skulpturer, møbler, porselen og verdifulle arkivalier fra fransk historie og kultur.

Malteser-ordenen ble stadfestet i 1113 av pave Pascal II under navnet «St. Johannes av Jerusalemens orden». Dens formål var å drive hospitaler og herberger for kristne pilegrimer i Jerusalem. Ordens-regjeringen har sete i Rom, og den har diplomatisk forbindelse med

over til.



- det tennes ikke maken!

en rekke land. Malteser-ordenen har fire medlemmer i Danmark, grev Valdemar av Rosenborg, lensbaron Holger Rosenkrantz, cand. jur. Pierre von Holstein og grev Oberbech-Clausen, som ble utnevnt ifjor. Greven har forøvrig skjenket Malteser-ordenen slottets nordfløy, som foruten kapell og tilhørende sakristi kommer til å romme bibliotek, en festsal og andre værelser beregnet for Malteser-riddere fra hele verden når de besøker det skandinaviske hovedsete.

Malteser-ordenen er den eneste kirkelige organisasjon underlagt Pavestolen som har verdenslig status. Det fins noen tusen medlemmer verden over. Siden den ble opprettet har den alltid hatt humanitære og sanitære oppgaver som formål. Den yter hjelp til reisning av hospitaler og poliklinikker og hjelper ved naturkatastrofer og under kriger, f. eks. i Korea hvor det ble sendt legehjelp. Som det fremgår av en annen notis (nedenfor under Spania), har Malteser-ordenen nylig utvidet sin hjelp til de spedalske rundt om i verden — den yter pleie til hele 40 000 som er rammet av denne sykdom.

I sine uttalelser til Katolsk Ugeblad uttrykker grev Oberbech-Clausen håpet om at det vil lykkes å gjenopprette Malteser-ordenen i Skandinavia, om ikke i samme omfang som før Reformasjonen, så dog i noen større utstrekning enn i øyeblikket.

Den 1. august fant innvielsen av det nyinnrettede kapell på Voergård slott sted, og de forsamlede medlemmer sendte i den anledning også et hilsende telegram til Hs. Høyærv. biskop Mangers.

FRANKRIKE

Arbeidet for gode filmer.

Det internasjonale katolske filmbyrå hadde generalforsamling i Paris fra 16. til 19. juni, og hovedtemaet var arbeidet for å utbre gode filmer.

Pave Pius XII hadde gjennom Vatikanets statssekretariat sendt et brev til deltagerne hvor han minte om Kirkens retningslinjer for filmarbeidet slik de er definert i encyklikaen Miranda prorsus.

Direktøren for «Agence de documentation et d'information cinématographique» (opplysningskontoret for film), holdt et foredrag om hvorfor gode filmer burde utbres og hvordan. Bl. a. sa han: «De kristne må overbevises om at de kinobillettene de kjøper også er stemmesedler, og at de har innflytelse på utviklingen av filmkunsten.»

Ingen forskjell ved begravelser.

Biskopen av Angers i Frankrike har i likhet med erkebiskopen av Toulouse forordnet at det ikke lenger må gjøres forskjell på rike og fattige ved begravelser. «En kristen begravelse er ikke

en sosial ritus, men en seremoni som krever en atmosfære av oppriktig fromhet», sier biskopen i sin forordning.

JUGOSLAVIA

Kardinal Stepinac operert.

Den 10. juni ble kardinal Stepinac operert i høyre ben for en blodsykdom. Operasjonen var visstnok ikke stor, men gir likevel grunn til en viss engstelse. Den fant sted i dagligstuen i det lille huset der kardinalen bor i sin fødeby Krasik. Han fylte i mai 60 år.

TYSKLAND

De tyske katolikkers dag i Berlin understøttes også av byens protestanter.

Det meldes fra Berlin at byens pro-

testantiske kristne kommer til å yte all mulig støtte for at den 78de tyske Katholikentag kan bli lykkelig avviklet i dagene 13.—17. august. Et stort antall protestantiske familier har stillet leiligheter til disposisjon og protestantiske menigheter sine møtesaler. Visepresidenten for den tyske evangeliske kirkedag, dr. Kreyssig, har nå i et rundskriv på ny appellert til den protestantiske del av befolkningen om ytterligere å hjelpe til med innkvarteringen. «Vi uttaler gjerne dette ønske så meget mer som vi selv kunne glede oss over den gjestevennlighet vi ble vist fra de katolske menigheter ved våre kirkedager i Berlin i 1951 og i Frankfurt i 1956», heter det i rundskrivet. «Den gang oppsto forbindelser som ennå er levende og som viser at alle kristne hører sammen som barn til den ene Far.»

Det ventes en voldsom oppslutning om den forestående Katholikentag. Alene for den mannlige ungdom er opprettet tellteire på tilsammen 20 000 kvm., mens 6 messehallar står til disposisjon for kvinnelig ungdom.

SAMBANDSTATENE

Amerikansk pater til Moskva.

Den nordamerikanske Steyler-misjonær dr. Johannes Koster, som arbeider som astronom ved Legon-universitetet ved Akkra i Ghana (Afrika), vil i begynnelsen av denne måned reise til Moskva for å ta del i en vitenskapelig kongress i forbindelse med det geofysiske år.

Pater Kosters navn ble kjent i den vitenskapelige verden gjennom hans vellykkede observasjoner av de russiske og

<p>K. & J. SOLHEIM Kjøtt - Pålegg - Delikatesser Egen Pølsefabrikk Solheimsgt. 11 Tif. 99 016 Bergen</p>	<p><i>Bergens-firmaer</i></p>	<p>BIRGER MICHELSEN MALERMESTER FOSSWINKELSGATE 20 Alltid til tjeneste med overslag Tif. 12 443 - 97 269</p>
<p>SVERRE W. MONSEN Manufakturvarer - Sengeutstyr</p>	<p>JACOB L. BERSTAD Kontorutstyr Bergen - Oslo</p>	<p><i>Eches Færvehandel</i> NYGÅRDSGT. 4</p>
<p>$\frac{1}{8}$ Kr. Madsens Bok- og Papirhandel BERGEN Bryggen 5 - Leppen - Telefon 11 482</p>		
<p>D.A. KVALITET Størst utvalg i moderne kjøkkenmaskiner DIDR. ANDERSEN & SØN A/S Telgr.: Glas Bergen Tel. 15 090</p>	<p>Sølv for alle anledninger <i>Theodor Olsens Efff.</i> JUVELER SMASTRANDGT. 4 BERGEN</p>	
<p>FINCKELSEN i Nygårds- ved Eldorado</p>	<p>All slags skadeforsikring ERLING KRAGE A/S PRYD- OG BRUKSKUNST Bergen Telefon central 14 110 Telegramadresse: «Kjell»</p>	
	<p>ANTON OLSEN Murmester</p>	<p>HOPSDAL & DAHL A/S Aut. Installatør, Radio- og Utstysforretning TORNØEGÅRDEN - BERGEN</p>

amerikanske romsatellitter, der han dro fordel av de særlige astrofysiske forhold ved Ekvator. På kongressen vil pateren legge frem resultatene av sine forskninger om de såkalte magnetiske stormer, som frem for alt har sin store betydning for radiotjenesten.

Pater Koster, amerikaner av fødsel, ble presteviet i 1944, og tok etter fullførelsen av sine matematiske og fysiske studier doktorgraden i London. Han regnes som en av de fremste eksperter på radioastronomiens område og er medlem av ekspert-komiteén for det geofysiske år.

SPANIA

Malteserordenen og kampen mot spedalskhet.

Et internasjonalt katolsk sentrum er opprettet av Malteserordenen for å kom-

me de spedalske til hjelp. Det var i 1956 at pave Pius XII uttrykte ønsket om et sådant tiltak. En internasjonal komité er nå dannet i Genève.

Den 18. juni i år undertegnet representanter for Malteserordenen den første overenskomst med en regjering om å bistå de spedalske på en mer effektiv måte. Overenskomsten ble utarbeidet i detaljer i Madrid i samarbeide med den spanske regjering representert ved utenriksministeren.

I dette viktige dokument finner man programmet for et langt mer aktivt arbeid på det internasjonale plan enn hittil mot spedalskheten. Det omfatter f. eks. organisering av et internasjonalt kursus for utdanning av de nødvendige tekniske personale til utvidelse av den antispedalske kampanje i forskjellige soner. Til dette skal benyttes de fremragende spesialister og institusjoner som

allerede finnes i Spania. Instituttet San Francisco de Borja i Fontilles, er valgt for det første kursus som skal holdes for leger, sykepleiere og sosialhjelpere fra flere forskjellige land.

En av de største hindringer for å få anvendt de moderne metoder i kampen mot spedalskhet er mangelen på spesialutdannet personale. Kurser som ovennevnte vil gjøre at det hvert år kan sendes ut folk som er godt kvalifisert og som kan hjelpe på mangelen der den er størst.

Denne overenskomsten som nå er undertegnet, markerer en ny fase i kampen mot denne slemme sykdom, og Malteserordenens sentrum vil utvilsomt komme til å spille en stadig større rolle for samordningen av alt det arbeid som fra katolsk side gjøres for å hjelpe de spedalske og rehabiliterer dem både fysisk og sosialt.

<p>Trondheims- firmaer</p>	<p>ALF EIDEM Malermester Singsakerbk. 17 Tlf. 29123</p>	<p>KORTMANS FABRIKKER Trondheim <i>Stearin- og vokslys i alle størrelser</i></p>
<p> Trondheim</p>	<p>Sykepleieartikler Laborateurstyr Analysekjemikalier Reagenser</p> <p>For kvalitet  A/S Christian Falchenberg</p>	
<p><i>Alltid til tjeneste!</i> </p>	<p>$\frac{1}{5}$ M. A. Hansens Glassmagasin Salgskontor: Brattcrggt. 3 B - Telefon 20319</p>	<p>OSNES & SØNN Frukt, kolonial, delikatesser og grønnsaker Telefon 20580</p>
<p><i>Marie Schjetne</i> BARNEUTSTYR Dronningens gt. 9, Hjørnet av Nørdregt.</p>	<p>BASAREN VED BYBROEN MØBELFORRETNING Grunnlagt 1889 - Trondheim</p>	
<p>Lykkekafe - Lykkete I. K. Lykke $\frac{1}{5}$ Centralbord 28800 - Trondheim</p>	<p><i>Salomons skoforretning</i> O. Trygvassonsgt. gt. 35 Telefon 20200</p>	<p>AKSJESELSKAPET PROTON RØNTGENANLEGG RØNTGENUTSTYR OPERASJONSLAMPER CARDIOGRAFER KORTBØLGEAPPARATER etc. HØYFJELLSSOLER</p>
<p>CARL STÜCKRATH SØNDRE GATE  Sykeartikler Bandasjer Kir. instrumenter</p> <p>Forbindingssaker Ortopediske innleggssåler</p>	<p>OLE DAHL Manufaktur - Damekonfeksjon</p>	

Hier
kommer
Fredrikstad

Brødr. Syversen

BENSIN & OLJE CO.
Fredrikstad Tlf. 5920
Tønsberg > 12371

ALT I GLASS, PORSELEN OG STENTØY



C. HANSENS
TRYKKERI OG BOKBINDERI
Tlf. 3056
Fredrikstad

FREDRIKSTAD BRYGGERI
FREDRIKSTAD

Bjørnulf FOTO
ALT I FOTO OG FILM

Hermetikk- og pølsefabrikk - Røkeri
Salteri - Fryseri 1600 m³ - Kjølelagere
 **Stabburet**
GUNNAR NILSEN FREDRIKSTAD

AUGUST HANSEN
Murmester & Entreprenørforretning
Telefon 1359

EDVARDESEN & NORHEIM A/S
Autorisert Installatør
Radio og Elektrisk utstyr
Tlf. 1220 - Fredrikstad

Sko BJARNE AARUM
Fredrikstad

KÅRE KRISTIANSEN
Fiskeforretning
Telefon 3190

FREDRIKSTAD
MEIERI

FREDRIKSTAD BYGNINGS-
ARTIKKELFORRETNING
Byggevarer - Jernvarer
Malerverer
Centralbord 5945

HELENE ANDRESEN
KJØTT- OG PØLSEVARER
Glemmengt. 3, 4, 5.
Tlf. 2131

ALF SVENDSEN
Alt i kolonial
Tlf. 2167
Farmannsgt. 1-3

ALFR. GRØNNEBERG
Urmaker & Optiker
Fredrikstad

KNUT CHRISTIANSEN
Spesialforretning i
Radio og Båndopptakere
Farmannsgt. 1-3 - Tlf. 6464

KLEMET JOHANSEN
Fredrikstad Begravelsesbyrå
Farmannsgt. 10 - Tlf. 3062

O. Henriksens Sønner
Aut. Rørleggere og Rørhandel

Etabl. 1904 FREDRIKSTAD Tlf. 6238 - 2285

BRYNILDSENS FABRIKKER
Drops og Mineralvann

S. Larsen & Co.
Møbelforretning
Nygårdsgaten - Fredrikstad
Telefon 2265

FREDRIKSTAD BLIK- &
METALVAREFABRIK
Andresen & Müller

CHR. HANNESTAD
Handelsgartnerier - Fredrikstad

Vi leverer til blomsterforretninger landet over
Spør etter Hannestads blomster hos Deres leverandør neste gang

Mek. Verksted - Blikkemballasje
og metallvarer av enhver slags -
Jernfat i alle størrelser og for et-
hvert øyemed - Isenkramartikler -
Elektrisk og Autogensveisning -
Stanseartikler.

Engeset & Larsen
MANUFATUR EN GROS - EN DETALJ
FREDRIKSTAD

T. S. JACOBSEN

BEGRAVELSESBYRA

Ullevålsv. 1 - Oslo

Tlf. 33 23 34 - 33 22 46

Privat 41 64 78 - 69 43 72

OBS!

Ved
adresseforandringer,
vennligst oppgi også
den tidligere
adresse!

*All slags
forsikring*



ANTH. B NILSEN & CO'S
ASSURANCEBUREAU A/S

Rådhusgaten 27, Oslo.

Telefon 41 01 10.

Spesialforretning i
RUSTFRITT STÅL
for sykehusene

KNUT JUUL CHRISTIANSEN

Stortingsplass 7 II

Tlf. 33 36 24 - Oslo

Tlgr.adr.: RUSTFRIKNUT

A/s Norsk Medicinsk Varehus

Pilestredet 7 - Telef. 33 43 70 - Oslo

Sykehusutstyr - Sanitetsmateriell
Brilleoptikk

NORENBERG & CO. A.S

MARGARINFABRIKK

OSLO

Leverandør av den bekjente
«NOCO» margarin

Hans Ekjord

FARVEHANDEL

St. Olavs gt. 3

Tlf. 42 16 13



Melitta

KAFFETRAKTER
og ekstra fin snusmalt
kaffe gir

BEDRE KAFFE
DRØYERE KAFFE

WISBECH

ANTIBELEGKAL

Majorstua - Oslo
MASKIN- OG ELEKTROTEKNISKE
FABRIKKER

JOHAN OLSEN & SØNNER

Murmester & Entreprenørforretning

Etablert 1896

Kongensgate 17, Oslo

Telefon 42 99 90

E. M. JACOBSEN

Bakeri & Conditori

Akersgt. 67

Margarin

Dag-Ny

MARGARIN - FABRIKK 

Jens J. Andersen
OSLO - CENTRALBORD 60 34 00
Beste leverandør av
KJØTT-FLESK-PØLSEVARER